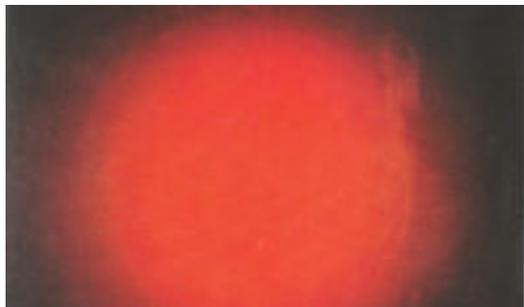

Γράφει ο **Χρήστος Επαμ. Κυργιάκης**

Εντάξει λοιπόν, έχεις κι εσύ τα δίκια σου. Μην το πάρεις, όμως, πάνω σου. Οι ευθύνες που σε βαραίνουν ίσως είναι περισσότερες.

Είναι Σειρήνα σκέτη αυτή η άτιμη η **ελπίδα**. Κι όποιος έρθει και στην προσφέρει δωρεάν, τον πιστεύεις και τον ακολουθείς. Βλέπεις, η αξία της είναι ανεκτίμητη. Σου δημιουργεί δεσμό και σε κάνει ανελεύθερο.

Τόσο που δεν σκέφτεσαι πως δεν μπορεί, δεν γίνεται, τέτοια αξία ανεκτίμητη να έρχεται ο καθένας και να στη χαρίζει. Έτσι, χωρίς κόπο, χωρίς θυσία, χωρίς ούτε μια γρατζουνιά βρε αδερφέ.

Είπες κάποια στιγμή να πάρεις εκείνο το δύσβατο μονοπάτι. Ναι, εκείνο που σου είπαν ότι σε οδηγεί έξω από την καταχνιά. Να δεις κι εσύ το φως του Ήλιου που δεν το είδες ποτέ μέχρι τώρα. Μόνο άκουσες να μιλάνε γι' αυτό κάτι ηλικιωμένοι με ασπρισμένα μαλλιά και γένια και κάτι μυξιάρικα που μόνο να φαντάζονται ξέρουν, αλλά από μυαλό κουκούτσι.

Το είπες μόνο πιο πολύ για να το ακούσεις και να νιώσεις ότι έκανες το μεγάλο βήμα. Όμως αυτό, το μεγάλο βήμα ντε, δεν το τόλμησες ποτέ. Και ξαναγύρισες στη φυλακή σου, εκείνη με τα επιχρυσωμένα κάγκελα και την ανοιχτή πόρτα, με το φαί στο πιάτο να σε περιμένει στη γωνία, με την οθόνη των αμέτρητων ιντσών και την άλλη οθόνη, τη μικρή του χεριού σου, να σου εμφανίζει τις “δωρεάν” πληρωμένες προσφορές με τον ιδρώτα του κορμιού σου και το αίμα της ψυχής σου.

Πού και πού αναζητάς εκείνους τους ηλικιωμένους με τα ασπρισμένα μαλλιά για να τους ρωτήσεις για μία ακόμη φορά πώς είναι το φως του Ήλιου και να πάρεις για μία ακόμη φορά από τα χείλη τους την απάντηση πως το φως του Ήλιου δεν περιγράφεται από κανέναν. Πρέπει να το δεις με τα δικά σου μάτια και να κάψει το δικό σου κορμί για να πάρεις λίγη από τη φωτιά του.

Άλλες φορές πάλι, ψάχνεις εκείνα τα μυξιάρικα που δεν έχουν μυαλό κουκούτσι για να ακούσεις πώς περιγράφουν τα οράματα και όλα όσα φαντάζονται για το φως του Ήλιου. Μιλάνε για χρώματα όμορφα και πρωτόγνωρα, όμως εσύ δεν μπορείς να τα αντιληφθείς γιατί το μόνο χρώμα που έχει καρφωθεί στη μνήμη σου είναι το μουντό γκρι της καταχνιάς.

Κι έτσι, γυρνάς πάλι **στη σιγουριά της φυλακής** σου ή, αν προτιμάς, **στη φυλακή της σιγουριάς**.

Κι αναρωτιέσαι καθώς μετράς ξάγρυπνος τις νύχτες που περνάνε πώς είναι άραγε να ξημερώνει με χρώματα και να φεύγει η μέρα με την ομορφιά ενός ηλιοβασιλέματος.

Και θυμάσαι πάλι τους εμπόρους της ελπίδας και τους ειδικούς της ευημερίας που ήρθαν για άλλη μια φορά να σε πείσουν πως το καλύτερο για σένα είναι να μείνεις στη φυλακή σου, πως είναι επικίνδυνο να πάρεις το μονοπάτι αναζητώντας το φως του Ήλιου. Ξέρουν πως αν το δεις, πως αν σε κάψει θα απαρνηθείς για πάντα τη φυλακή που σου έχτισαν και σου τη μοσχοπούλησαν. Ξέρουν πως θα ξυπνήσεις και θα διψάς για ζωή, ξέρουν πως θα γίνεις **εσύ ο ίδιος φωτιά για να τους κάνεις στάχτη**.

Γι' αυτό θα 'ρθουν να σου ξαναπουλήσουν ελπίδα. Γι' αυτό θα 'ρθουν να σε τρομάξουν και πάλι. Γι' αυτό τούτη τη φορά, μην τους κάνεις τη χάρη. Παραμέρισέ τους, πέταξέ τους στον γκρεμό και διάλεξε το μονοπάτι...

***Η εικόνα είναι μέρος του έργου του Ιβάν Κλιούν "Κόκκινο φως"**